

[Hans Rasmussen.]

ninger. Det giver jeg nu ikke så meget for, det har ikke noget med retfærdighed at gøre, for det er helt indlysende, at der her i landet er virksomheder, som er i stand til at bære en ganske anden lønhøjde og helt andre arbejdsvilkår end dem, der er gældende, og det har ikke været særlig fremtrædende, når afgørelse er truffet gennem voldgift.

Jeg tror, det ville være meget godt at få disse ting belyst; jeg er klar over, at man i det udvalg, der bliver nedsat, kan stille sine spørgsmål, men jeg vil nu engang advare imod, at lovgivningsmagten griber ind. Da man sidst greb ind, nemlig i landbrugskonflikten, var det jo kun et enkelt spørgsmål, der var til behandling, nemlig arbejdstids-spørgsmålet, det var ikke lønningerne i sig selv. Ved indgreb kan man komme til at gribe ind i overenskomstens hele struktur, man kan komme til at ændre hele gangen i de forhandlinger, som hidtil har fundet sted. Det ene område har jo sin fremgangsmåde, det andet område en anden. Hvis man ønsker at gøre det hele så stift, at vi ikke er i stand til at skabe rimelige forhold på arbejdsmarkedet, så skal man gennemføre en lovgivning af denne art, men jeg vil altså advare imod, at det høje tings medlemmer tilslutter sig det foreliggende lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): Jeg vil gerne takke for de velvillige udtalelser, der er fremsat fra tre partiets side her i salen. Det har jo i adskillige år været ganske klart for dem, der ville se, at samfundsudviklingen bevægede sig i en sådan retning, at en lovgivning som denne blev ønskelig. I ganske særlig grad synes jeg, det er glædeligt, at ordførerne for venstre og de konservative her i dag kunne sige, at de har lært af erfaringerne fra i sommer, da de to partier jo gik imod en voldgiftsavgørelse.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen gav udtryk for den opfattelse, som allerede blev antydnet af den højtærede minister, at en lovgivning af denne art ville virke hemmende på overenskomstforhandlingerne, fordi både den ene og den anden part under forhandlingerne stadig ville se hen til sandsynligheden for en voldgiftskendelse i tilfælde af en storkonflikt. Men den situation — det kan det ærede medlem ikke komme

bort fra — den er jo tilstede i dag under de gældende forhold: parterne ved på forhånd, at en virkelig storkonflikt ikke får lov til at løbe linen ud, så lidt som den har fået lov til det i de sidste 26 år. Og hvorfor? Fordi hverken arbejderne eller arbejdsgiverne eller det samlede samfund under de givne samfundsforhold kan tåle virkningerne af en storkonflikt.

Jeg skal iøvrigt til det ærede medlem hr. Carl P. Jensen blot sige, at jeg lagde mærke til en lille bemærkning fra det ærede medlem, der gik ud på, at forslagsstillerne savnede forudsætningerne for at bedømme de komplicerede forhold på arbejdsmarkedet. Efter denne bemærkning forekommer det mig egentlig, at diskussionen må høre op mellem det ærede medlem og mig. Ellers måtte en rimelig konsekvens være, at jeg antydede, at han øjensynlig manglede forudsætninger for at bedømme visse andre samfundsmæssige sider af denne sag. Det ville måske ikke blive en særlig hyggelig diskussion, og det er i hvert fald en diskussionsform, som jeg ikke er vant til.

Der er af det ærede medlem og af andre talt om spørgsmålet ret og billighed i de afgørelser, der eventuelt kan blive truffet af en voldgiftsret. Jeg mindes en bemærkning, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen fremsatte i efteråret i en kronik i „Politiken“ for 4. september, hvori det ærede medlem siger:

„Ingen nok så godt sammensat voldgift“

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at det ikke er tilladt at citere uden formandens tilladelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): Jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat:

„Ingen nok så godt sammensat voldgift har gjort det muligt at frembringe salomoniske afgørelser, hvorimod de afsagte kendelser i de tvungne voldgiftsretter i allerhøjeste grad har været præget af tilfældighedernes og stemningens karakter.“

Ja, det er disse tilfældigheder, vi for vort vedkommende vil bort fra, det er den manglende forberedelse, der har foreligget hidtil, som vi mener vi nu må sikre os imod.